

Marioara Ardelean

Copilul din inima mea

Maricara Ardelean

Copilul din inima mea

**EDITURA ARMONII CULTURALE
2018**

Editor: **Gheorghe A. Stroia**
Tehnoredactare, corectură: **Camelia Ardelean**
E-mail: **coa_72@yahoo.ro**
Coperta: **Erhard Fischer**

EDITURA ARMONII CULTURALE

Str. Siret, bloc 28, ap. 30, Adjud, Vrancea (RO)
Tel.: (+40) 0337-107.414, 0741-078.627
E-mail: **geocosynus@gmail.com**

Tipărit la Zoom Copy&Print Iași

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARDELEAN, MARIOARA

Copilul din inima mea/ Marioara Ardelean - Adjud:
Armonii Culturale, 2018

Index

ISBN 978-606-746-476-4

821.131.1

2018 © Marioara Ardelean. Toate drepturile rezervate

Marioara Ardelean

Copilul din inima mea

Dedicație:

*Ficei mele, scriitoarea Camelia Ardelean, cu dragoste
nețărmată*

Marioara Ardelean – Copilul din inima mea

Pe scriitoarea Marioara Ardelean, un nume deja cunoscut în literatura hunedoreană (și nu numai) pentru copii, aflată la cel de-al patrulea volum al său, o cunosc de mult timp, mai precis, de când am deschis prima dată ochii spre această lume plină de întrebări, dar, de cele mai multe ori, săracă în răspunsuri. Chipul ei blând și lumina din priviri m-au călăuzit până în clipa de față și sper ca timpul să-i îngăduie să o facă și de acum înainte, prezența sa în viața mea fiind cel mai prețios dar pe care Dumnezeu mi l-a oferit pe cărarea plină de neprevăzut a destinului. Poveștile sale, care mi-au legănat copilăria, sfaturile înțelepte și sprijinul moral sau material, primite de la ea necondiționat, în orice împrejurare, au fost săpate cu litere de aur în memoria mea personală.

Cuvintele lui Grigore Vieru despre acest înger din viața fiecărui copil continuă să aibă un puternic răsunet în inima mea (“Cea mai veche carte din lume este o mamă, cea mai frumoasă carte din lume este o mamă”), alături de cele ale lui Honoré de Balzac, de un adevăr covârșitor: “Inima mamei este un adânc, în străfundul căruia se găsește totdeauna iertare”.

Ernest Bersu mergea chiar mai departe cu afirmațiile, declarând: “Multe minuni sunt în Univers, dar capodopera creațiunii e tot inima unei mame”, iar Felicia Hemans susținea: “Nu mai există în lumea întreagă un alt izvor atât de adânc de dragoste statornică, puternică și nepieritoare, decât acela din inima mamei”.

Nu știu dacă sunt cuvinte care să poată exprima pe de-a-ntregul afecțiunea și recunoștința mea pentru tot ceea ce mama a făcut pentru mine, căci, așa cum ați intuit, despre ea este vorba. De fapt, de cele mai multe ori, nici nu (mai) e nevoie de acestea, pentru a da glas unor inimi vibrând pe coarde identice. Mama mea știe ce simt pentru ea și nu cred că mai e necesară vreo dovadă suplimentară în acest sens!

Una din cele mai grele “misiuni”, pe care (tocmai) mi-a încredințat-o, este aceea de a-i prefața volumul de față, șansă ce mă onorează, dar mă și obligă, în același timp, deoarece mama este, pe lângă susținătorul meu de bază, și cel mai sever critic (în ce mă privește). Poate părea ciudat, la prima vedere, ca fiica să scrie opinii critice despre opera mamei, acest lucru putând fi bănuțit de subiectivism. Dacă este așa, știu că mă veți ierta, date fiind circumstanțele! Eu o să încerc, pe cât posibil, să mă “dezbrac” de cămașa simțămintelor filiale și să fiu (cât mai) imparțială, referindu-mă strict la activitatea literară și la poeziile mamei mele, nu la relația dintre noi.

De altfel, scriitoarea Marioara Ardelean a primit deja referințe critice obiective de la nume cunoscute ale literaturii române. Profesoara Maria Toma Damșa, membră a Uniunii Scriitorilor din România, afirma despre volumul de debut al Marioarei (*Universul copilăriei*, Editura Emma, Orăștie, 2015) că “ascunde un real talent, autoarea știind că slova de foc (talentul) și slova făurită (munca migăloasă cu cuvântul), împărecheate-n carte, se mărită, cum spunea marele nostru Arghezi”.

Despre cel de-al doilea volum al său (*Din tainele poveștilor*, Editura Armonii Culturale, Adjud, 2016), poeta Adriana Tomoni susținea: “Marioara Ardelean citește cu ușurință sufletele prichindeilor, știind să le atingă corzile sensibile... Basmele sale sunt luminate de candoare, captivante, cu un fir epic simplu, clar, proaspăt și măiestrit desfășurat... Literatura este mai bogată cu încă o carte, care își găsește locul între cărțile marilor povestitori, intrând în nemurire”.

Într-o amplă prefață, profesoara și scriitoarea Elena C. Petruț sublinia, referitor la cea de-a treia carte a Marioarei (*Alfabetul poeziei*, Editura Armonii Culturale, Adjud, 2017): “Apreciem volumul de poezii asupra căruia ne-am aplecat ca fiind o carte atractivă, ce oferă copilului o mulțime de informații utile. Poeta a găsit calea pentru stârnirea interesului micului cititor, oferindu-i exemple, mesaje cu valoare educativă certă. Înlesnește drumul spre cunoaștere, folosind un limbaj cald,

expresiv, cu tente umoristice, dezvoltând teme care plac majorității copiilor”.

La toate acestea, prea multe nu par a mai fi de spus. Și totuși, așa cum am procedat la toate cărțile despre care am emis păreri critice, o să pășesc pe cărarea dintre coperti și o să încerc să descopăr “copilul” ce (mai) sălășluiește în inima Marioarei Ardelean, să-i înțeleg bucuriile, temerile, aspirațiile, să-i simt puritatea ascunsă într-un colțișor al sufletului, acum, când aceasta și-a făcut, din nou, curaj să iasă la lumină.

Am ales să scriu aleatoriu despre titlurile cuprinse în carte, în funcție de tematica lor. Cred că, nu întâmplător, poezia de debut a volumului (**Tricolorul**) este una patriotică, în acest an al comemorării Centenarului Marii Uniri din 1918, amintind istoria însângerată și eroismul neamului nostru și încercând să trezească în sufletele micilor cititori iubirea pentru pământul unde au văzut lumina zilei și unde își au rădăcinile. Versurile “Toți avem o datorie:/ Să păstrăm cu strășnicie/ Mândra țară românească,/ Zestrea noastră strămoșească” reprezintă un îndemn sincer la a veghea asupra renumelui și suveranității patriei noastre, dar neprețuit primit de la înaintași.

Păstrând ideea de ansamblu și făcând referire (tot) la pământul care ne-a dat viață, următoarea poezie este, de asemenea, un îndemn, acela de a-i purta de grijă, indiferent în ce colț de lume s-ar afla, pentru ca el să ne poată oferi, și în continuare, tot ce avem nevoie pentru subzistență: “Pământul e căminul nost,/ El ne oferă adăpost;/...// Inconștienți au fost și sunt,/ Distrug și-acum acest pământ;/...// Păduri și dealuri, și câmpii,/ Fără pământ nu ar mai fi;/ La fel și munții cei stâncoși,/ Pe el se-nalță grandioși;/...// Acuma judecați și voi,/ Ce e pământul pentru noi!/ El merită a fi iubit...” (**Pământul...**).

Grija pentru natura înconjurătoare transpare, în continuare, din mai multe poezii, autoarea încercând să aducă în atenția puilor de om necesitatea de a păstra în bune condiții pădurile, apele și toate bogățiile patriei, de a le apăra de cei care le vor răul, personificând animalele, copacii, apele etc., pentru a transmite, de fapt, un mesaj (tuturor) oamenilor:

„Codrul des și-ntunecat/ Freamătă, e supărat;/ Dobitoacele din el/ Nu se înțeleg defel.// Zi de zi se hârjonesc,/ Se plâng că prea mult muncesc”, când, de fapt, situația stă exact invers: „Totul au pe seama mea,/ Fără mine ar crăpa!...// Pentru ele eu trudesk,/ Le ofer ce își doresc” (**Codrul supărat**).

În aceeași ordine de idei se derulează și poezia **Lacul**. Animalele care s-au adăpat din el i-au murdărit apa („Malurile-i sunt surpate/ De copitele crestate,/ Luciul devenind, pe dată,/ O mocirlă-ntunecată”), dar necazul lui este altul: „Supărarea și-o arată/ Când oameni cu mintea toată/ Aruncă în el gunoaie,/ Sticlă, și hârtii, și paie!...// Degradând apa-i curată,/ Prin purtarea lor ingrată”.

Un (alt) semnal de alarmă este tras în poezia **Pădurile**, unde autoarea deplânge masacrul verde, prin care codrii țării noastre, altădată bogați, sunt văduviți de arbori, aceștia fiind tăiați fără discernământ, de indivizi fără scrupule. Personificați, copacii (își) vorbesc: „Oameni fără judecată/ Ne distrug masa bogată,// Defrișează fără teamă,/ De nimica nu țin seamă/ Îi orbește lăcomia,/ Văd în față doar simbria”, concluzionând cu un mesaj adresat celor care au puterea să oprească acest abuz și care nu sunt alții, decât (tot) oamenii: „Chiar nu pricep că fără noi/ Nu au nici aer și nici ploi,/ Că totu-n jur se va usca,/ Iar viața le va fi mai grea?”

O altă problemă ce apare în urma tăierilor masive este împuținarea sau dispariția viețuitoarelor: „Copaci cu gâzele pe ei/ Sunt defrișați de oameni răi,!...// De unii care minte n-au/ Și nu știu pomii ce rol au:/ Dau aer bun, nepoluat,/ Iar nouă, gâze de mâncat” (**Cucul și ciocănitorea**).

Urmează poezii în care sunt reliefate alte defecte omenești (lenea, frica exagerată, critica excesivă, lipsa de educație etc.), uzând (tot) de animale personificate, pentru ca micul cititor să perceapă mai ușor mesajul ascuns printre rânduri: „Hrana e pe terminate,/ În căsuță vântul bate,!...// Partenerului nu-i pasă,/ Singură mereu o lasă.// Rar în vizită când vine,/ Doar de critică se ține” (**Bufnița**); „Toți vorbesc și râd de mine,/ Că-s fricos și nu e bine” (**Iepurașul**); „Înțeleg că

ești puiuț,/ Tare-mi placi, că ești drăguț,/ Dar să știi că eu aș vrea/ Să înveți a te purta!” (**Motănelul**).

Lenea, una din trăsăturile negative des întâlnite ale caracterului uman, este sugestiv redată (și) în poezia **Replica**, unde o albină o apostrofează intenționat pe furnică pentru că stă de vorbă cu „Bondărelul cel pufos,/ Arogant și puturos”, sperând că el o va auzi și-și va schimba atitudinea: „Oh, surată furnicuță,/ Nu te supăra, drăguță!// Replica nevinovată/ Pentru trântor fost-a dată,/ Am crezut că, de rușine,/ Va munci și el ca tine!”.

Minciuna, un alt dușman perfid al omului, este tratată cu fantezie și umor: „Fii atent, ține-te tare,/ Când minciuna-ți dă târcoale,/ N-o primi, că e isteată,/ Te înșală chiar pe față!//...// Când spui una gogonată,/ Alta iute se arată,/ Ușurel se fac grămadă,/ Vesele ca la paradă” (**Fii atent...**). În aceeași gamă se încadrează poezia **Cuplul ideal**, în care unui brotac îi dă prin minte să se prefacă a fi bolnav, profitând de buna credință a partenerii sale, pentru a nu mai munci: „Am să-i zic că-s bolnăvior,/ Că mă doare un picior;/ Cum este cu suflet bun,/ O să creadă ce îi spun”.

Din lista defectelor omenești nu putea lipsi înfumurarea, tratată savuros în versurile poeziei **Broscoiul încrezut**. „Un broscoi mai dolofan,/ Cățărat pe-un bolovan,/...// Anunța pe limba lui:/ - Cântăreț ca mine nu-i!”, tablou completat, desigur, cu o morală pe măsură, adresată „vinovatului” de către o broscuță din vecinătate: „Zadarnic te-agiți, te-nfoi,/ Nu ești mai deștept ca noi!//...// Ca amică-ți dau un sfat:/ Fii ceva mai moderat!/ Încrezut așa cum ești,/ Poți să cazi, să te lovești!”.

Tot la acest capitol merită amintită poezia **Măgarul și mierla**, unde o mierlă care „Veselă solfegiază,/ Se pricepe, nu bravează./...// Cântă muzică aleasă” și „prin glasul ce îl are/ Încântă întreaga zare” este întreruptă de un măgar, ce se crede mai talentat: „Pot și eu, la fel de bine,/ Să scot sunete divine!”. Răspunsul hazliu al mierlei, imaginat de autoare, nu întârzie să apară: „Ce să zic, măi Urechilă,/ Zgomot faci și încă

tare,/ Însă nu are valoare,/...// Eu cred că ar fi mai bine/ Să nu faci ce nu-i de tine!”

Fiindcă înfumurarea este soră cu răutatea și invidia, autoarea nu a uitat să dedice o poezie și acestor defecte deseori întâlnite. „Vai, ce rău îți mai arată/ Hăinuța decolorată,/ Iar cântarea dumitale/ Nu face două parale!”, i se adresează o cioară unei vrăbiuțe care, „Jucăușă și drăguță!/.../ Ciripea cu veselie”. Răspunsul acesteia o pune la punct, pe merit: „N-ai respect și nici rușine,/ Să jignești nu șade bine!/ Eu gândesc că fiecare/ Are-un loc sub mândrul soare!”, recomandându-i cu înțelepciune să învețe că „bunătatea/ Este soră cu dreptatea” (**Vrăbiuța și cioara**).

În **Vulpea citită** este exprimată, prin exemplu concret, veracitatea proverbului „Năravul din fire n-are lecuire”: „O vulpe mai citită/ Se consulta cu sine:/ Aș vrea să fiu cinstită,/ Dar tare greu îmi vine!// Eu sunt o pofticioasă/ Și nu mă pot abține,/ Găina cea frumoasă/ A n-o lua cu mine”.

Viclenia, un (alt) defect al naturii umane, este scoasă în evidență în poezia **Purecele și câinele** („Dacă te-ai muta pe om,/ Te-ai preface și tu-n domn,/ Și curat, și parfumat,/ C-un meniu mai asortat!// Purecul n-a cugetat,/ Plin de poftă, s-a mutat,/ Însă omul iscusit,/ Repede l-a căsăpit”) sau în **Vulpea se întrebă**: „Vulpea, căutând vânat,/ Singură s-a întrebat:/ - Pe cine mai păcălesc,/ Foamea să mi-o potolesc?”.

Alte versuri ce scot în relief șiretenia și se cuvin a fi menționate sunt cele din poezia **Vicleana cuculeană**, unde este prezentată cititorului o femelă de cuc, ce dorește să aibă puișori, dar nu și să se încarce cu greutatea pe care le implică creșterea acestora: „E vicleană și socoate/ Să înșele dacă poate/...// Nu are instinct de mamă,/ Nu gândește că-i o dramă/ Să își lase la-ntâmplare,/ Ouăle-n alte cuibare”.

Poeta taxează corespunzător și deprinderea de a bârbi, obicei dăunător și distructiv totodată, imaginând un dialog amuzant între două găze prietene: „...am pornit/ Să cat locul liniștit,/ Unde bârfele lipsesc,/ Iar vecinii se iubesc!/...// - Sfatul meu ar fi să stai/ În căsuța ce o ai!/ Guri ce știu a cleveti,/ Peste tot vei întâlni!” (**Vecinii**).

Îndemnurile utile continuă în versurile poeziei **Șoricelul și iepurașul**, unde „Din buruieni, șontâc-șontâc,/ Apare-un șoricel pitic”, care, „C-un chițcăit cam tremurat”, îl apostrofează pe iepuraș pentru frica sa exagerată, uitând că propria-i teamă este și mai mare. La această jignire, „blănosul” nu ezită să riposteze, pe bună dreptate: „Te sfătuiesc ca pe-un amic,/ Nu te da mare când ești mic/ Și nu-ncerca să te mândrești/ Cu ceea ce, de fapt, nu ești!”.

Tendința spre zeflema este criticată și în poezia **Racul și melcul**, unde racul îl ironizează pe bietul melc pentru lentoarea sa, omițând că și el are propriile probleme. Replica melcului este binemeritată: „Este drept, acei ca mine/ Merg încet, dar totuși bine,/ Pe când tu te duci, măi frate,/ Când în față, când în spate!”.

În **Bondarul și albina** este muștrată înclinația unora de a-și însuși bunuri care nu le aparțin sau de a cere ajutorul altora, atunci când ar putea să se ajute foarte bine singuri, copiii primind astfel încă o lecție folositoare pentru viață: „Trist și flămânzit, bondarul,/...// Fără să aibă rușine,/ Fură când îi cade bine”, iar atunci când nu mai este în stare să jefuiască stupul, ușa fiind încuiată, apelează la mila harnicei albine: „Te-aș ruga, dragă surată,/ Dă-mi din mierea ta curată”. Reacția acesteia este, însă, fermă, dar nu în sensul dorit de bondar: „Nu-i destul că toată vara/ Mi-ai cotrobăit cămara?/...// Ești voinic și în putere,/ Pregătește-ți singur miere!/ Nu-i corect și nu-mi convine/ Să muncesc și pentru tine!”.

Nu este neglijat un alt defect al oamenilor, naivitatea. Un avertisment în acest sens îl dă poezia **Fericirea ursului**, unde cititorilor li se aduce la cunoștință „cazul” unui urs care, pentru a putea deveni rege (și a se așeza pe tron), este de acord, la insistența vulpii, să i se taie coada mare și stufoasă, primită în dar de la natură. Acest fapt are, în timp, repercursiuni grave: „Secolele au trecut,/ Coada nu i-a mai crescut,/ Nu mai e nici împărat,/ Umblă singur, supărat”.

O povață binevenită se distinge (și) din poezia **Lingușitorii**, cu un titlu sugestiv, uzând, pentru exemplificare, tot de aportul animalelor: „Ferește-te de cei lingușitori,/ Ce

stau în preajma ta ca niște ciori/...// Așa-i vorbea, cu glasul cristalin,/ O porumbiță ce stătea pe-un spin,/ Unui arici...”

Din poezia **Jucăriile** se poate desprinde o (altă) învățătură importantă pentru viață, și anume aceea de a aprecia efortul financiar al părinților, sudoarea muncii lor, și de a prețui acest efort, având grijă de lucrurile primite în dar: „Am atâtea jucării,/ Cât în două magazine,/ Dar sunt foarte supărat,/ Că pe toate le-am stricat!”

Deoarece buna creștere se formează în primii șapte ani de existență, Marioara Ardelean nu pierde prilejul de a le aminti din timp, prin versuri bine gândite, micilor lectori, stăpâni ai animalelor de companie, să păstreze curățenia în urma acestora, atunci când le scot la plimbare: „Dacă sunt în grija ta, / Te rog mult, nu mă lăsa/ A părea needucat,/ Curățta ce am lăsat!” (**Dulăii**).

Pe parcursul volumului, în căldura versului este împletită (și) dragostea filială sau cea a nepoților pentru bunici, la vârsta când sufletul copilului debordează de inocență și simțăminte adânci, încât până și păpușa primește din ele o „felie”: „De ce ești răutăcioasă,/ Păpușică mofturoasă?/ Dragostea mea este mare,/ Deci am pentru fiecare!” (**O inimă curată**).

Tot aici se încadrează iubirea fraternală, care trebuie cultivată încă de la vârste fragede: „Suntem frați și ne iubim,/ Tot ce-avem noi împărțim,/...// Părinții ne-au educat;/ Iubitori, ne-au explicat/ Să ne sprijinim mereu,/ Și la bine, și la greu” (**Frații**).

Nu trebuie uitat sentimentul de prietenie, învățătură care se desprinde din poezia **Hotărârea**, din exemplul celor doi băieței, Ionuț și Adrian, ce își descoperă multiple afinități: „Ne-am văzut și ne-am plăcut,/ De atunci colaborăm,/ Ne-ntâlnim și ne distrăm./...// Jocuri inventăm mereu;/ Batem mingea, chiuim,/ Stăm apoi și povestim”, stabilind de comun acord să prelungească, în timp, această frumoasă legătură: „Prietenia ce-o avem/ Toată viața s-o păstrăm”.

Evocarea întâmplărilor petrecute la bunici are, pentru orice copil, un farmec aparte. Autoarea conștientizează acest

lucru, servindu-se de el, întru delectarea micușilor: „Îmi petrec întreaga vară/ La bunicii de la țară;/...// Întâmplările frumoase,/ Amuzante, numeroase,/ Mult timp de acu' nainte/ Vor rămâne-n a mea minte” (**Farmecul satelor**).

Portretul bunicii, una din imaginile cele mai dragi ale copilăriei, care ne urmărește pe tot parcursul vieții, este amintit cu nostalgie: „Era bună, protectoare,/ Darnică și iubitoare./...// Înțeleaptă, răbdătoare,/ Luminoasă ca un soare!/...// Și duioasă, și hazlie!” (**Bunicuța**).

Nici bunicul nu este neglijat, poeta creând un scenariu fermecător despre vremea copilăriei acestuia, când, la fel ca orice puști pus pe șotii, făcea diverse năzbâtii („Curajos precum un leu,/...// De nimic nu se teme”), tatăl său muștrându-l, precum un părinte grijuliu și iubitor: „Cu ce minte-ai judecat?/ De-ntâlnei lupul flămând,/ Ne lăsați pe toți plângând!/ Eu știu că prin fapta ta/ Ai vrut a mă ajuta,/...// După câte-ai pățimit,/ Îți dai seama c-ai greșit,/ Iar eu cred c-ai învățat/ Să fii mult mai cugetat!” (**Năzdrăvăniile bunicului**).

Ultima ființă dragă amintită în carte, dar nu cea de pe urmă, este desigur mama, „zâna cea bună” a tuturor copiilor, a cărei „putere secretă” „Stă-n iubire, nu-n baghetă”. Ea nu precupețește niciun efort pentru binele odraslei sale: „Zi și noapte stau de pază,/ Joaca, somnul vi-l veghează,/...// Răbdătoare, vă învață/ Tot ce-i necesar în viață,/ Nu vă lasă la-ntâmplare,/ Când pericolul apare” (**Zânele**).

Educarea în spiritul cunoașterii și respectării principiilor creștine este considerată, de către autoare, de mare însemnătate pentru formarea adultului de mâine: „Tot ce-avem ne-a dăruit/ Dumnezeu, că ne-a iubit!” (**Darurile**); „Dar niciodată nu uităm/ Ca pentru cele ce avem/ Lui Dumnezeu să-i mulțumim;/ Prin grija Lui le dobândim!// Înțelepciune El ne-a dat,/ S-o folosim ne-a ajutat” (**Un mulțumesc**).

În altă ordine de idei, un periplu plăcut în natură (ne) oferă poezia **iubire pentru anotimpuri**, unde este subliniat cu acuratețe rolul fiecărei perioade din an, cu transformările inerente, încheind în mod apreciativ la adresa acestora: „Acum

înțelegeți, poate,/ De ce le iubesc pe toate!/ Ele, fără părtinire,/ Dar sunt pentru omenire!”

Impresionante sunt ultimele două poezii din volum, povestea copacului singuratic și a spinului, ce își narează cu tristețe propriile drame, închipuite de fantezia autoarei: „Aș vrea să-i rog pe cei ce stau/ La umbra mea și forță-și iau,/ Să-mi lase din ulciorul lor/ Un strop de apă, să nu mor!” (**Copacul singuratic**); „Măcar o zi dac-aș avea/ Puterile divine,/ Eu trandafirul l-aș muta/ Aicea, lângă mine!// Să simtă rădăcina sa/ Ce-nseamnă disperare,/ Când arșița îl va seca/ Și nu-i nicio salvare!// De-abia atunci ar prețui/ Norocul ce îl are...” (**Din gândul unui spin**).

Așa cum (ne) sugerează și titlul, **Copilul din inima mea** este o carte pentru copii, dar și pentru părinții și bunicii care și-au păstrat neîntinate, într-un colțișor al sufletului, o mică parte din inocența și entuziasmul copilăriei. Din poeziile menționate se poate constata că volumul include numeroase informații necesare în alcătuirea unui caracter sănătos, presărate cu șarm și abilitate în fiecare buchet de slove. Autoarea, „jucându-se” cu micii cititori, le facilitează calea spre cunoaștere, spre o percepție sănătoasă asupra lumii și vieții. Limbajul utilizat, atractiv și debordând de sinceritate, presărat cu exemple concludente și dozat cu umor de calitate, face din această carte o lume fascinantă, unică, pe care merită să (încercați să) o descoperiți!

(Deva, 20 octombrie 2018)

Tricolorul

Steagul țării noastre are
Trei culori impunătoare –
Un buchet de vitejie,
Cu parfum de omenie:

Roșul mândru ne arată
Sângele vărsat odată;
Galbenul, frumoasa glie,
Cu măreța-i bogăție,

Iar albastrul fără pată,
Libertatea câștigată.
Steagul drept ca o făclie
A ținut speranța vie.

Bravi eroi și tricolorul
Hotărât-au viitorul:
Țara noastră minunată,
De intruși eliberată.

Sacrificiul fost-a mare,
Vieți curmate, zile-amare,
Însă au trecut prin toate,
Năzuind la libertate.

Toți avem o datorie:
Să păstrăm cu strășnicie
Mândra țară românească,
Zestrea noastră strămoșească!

Pământul...

Pământul e căminul nost,
El ne oferă adăpost;
Pământul merită-ngrijit,
Și respectat, și prețuit!

Din moși-strămoși a suportat
Schimbările ce l-au marcat,
Dar cel mai mult a suferit
Când oamenii l-au chinuit.

Inconștienți au fost și sunt,
Distrug și-acum acest pământ,
Dar el, părinte generos,
Ne-oferă tot ce-i mai frumos.

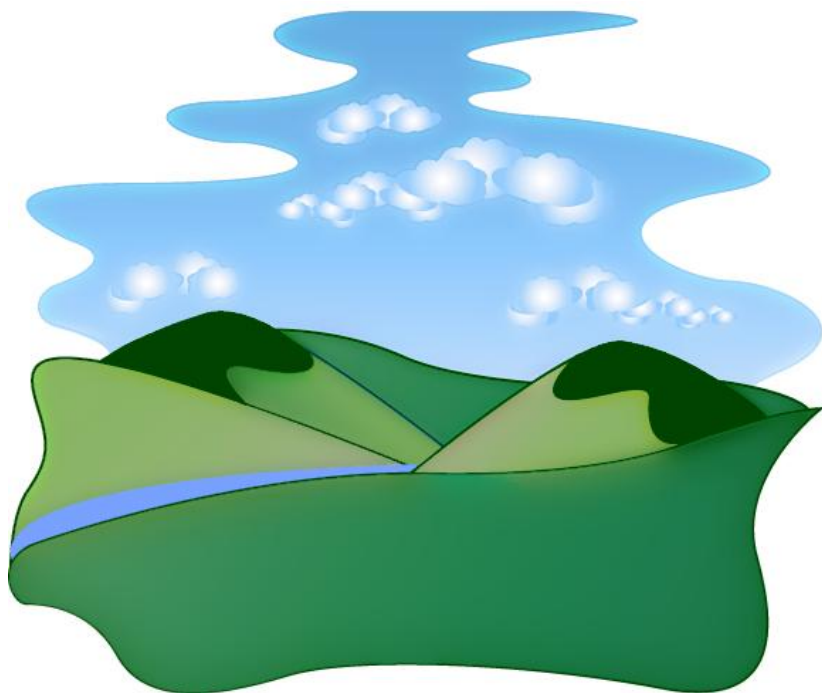
Păduri și dealuri, și câmpii,
Fără pământ nu ar mai fi;
La fel și munții cei stâncoși,
Pe el se-nalță grandioși.

Din ei liniștitor țâșnesc
Izvoare ce ne răcoresc –
Săpându-și drumul clipocind,
Pornesc la vale șerpuint,

Apoi formează râuri, mări,
Oceanele din multe țări.
Pământul e stăpânul lor,
E unicul susținător,

Iar din adâncul său pietros,
Comori se scot și s-au tot scos;
Apoi, de bine îl lucrăm,
Ne-oferă hrană câtă vrem.

Acuma judecați și voi
Ce e pământul pentru noi!
El merită a fi iubit,
Răspunsul cred că l-ați găsit!

Codrul supărat

Codrul des și-ntunecat
Freamătă, e supărat;
Dobitoacele din el
Nu se înțeleg defel.

Zi de zi se hârjonesc,
Se plâng că prea mult muncesc;
Fiecare, separat,
Se crede mai învățat.

„Dar, de fapt, nu fac nimic,
Sunt la fel și știi ce zic,
Totul au pe seama mea,
Fără mine ar crăpa!

Pentru ele, eu trudesesc,
Le ofer ce își doresc,
Adăpost pe gustul lor,
Hrană bună câtă vor,

Însă ele socotesc
Că-s dator să le-ngrijesc;
Minte n-au măcar un pic,
Nu le datorez nimic!

Dac-ar cugeta nițel,
Ar afla că eu sunt cel
Care merită respect:
Sunt și bun, și înțelept!

Însă, într-o bună zi,
Pe toate le-oi izgoni
Din desișul meu bogat.
De leneși m-am săturat!”

Lacul

Lângă o pădure mare
Se afla un lac, din care
Apă beau pe săturate
Animalele-nsetate.

Nu contează că-s mioare,
Bivoli, porci sau căprioare,
Iepuri, cerbi ori vulpi roșcate,
Lacul le-adăpa pe toate.

Le da apa cristalină,
Fără-a le aduce vină
Că intrând în el grămadă,
Parcă-ar face ambuscadă.

Malurile-i sunt surpate
De copitele crestate,
Luciul devenind, pe dată,
O mocirlă-ntunecată.

Lacul nu se întristează,
Le-nțelege, e pe fază,
Știe că sunt animale,
Nu au reguli, ca matale!

Supărarea și-o arată
Când oameni cu mintea toată
Aruncă în el gunoaie,
Sticlă, și hârtii, și paie.

Ignorând a sa valoare,
Cresc gradul de poluare,
Degradând apa-i curată,
Prin purtarea lor ingrătă.

Lacu-ncet se unduiește;
Clipocind, el ne vorbește:
„Protejându-mă pe mine,
Veți avea apă și mâine!”.

Pădurile...

Pădurile mohorâte
Își vorbesc neliniștite:
„Oameni fără judecată
Ne distrug masa bogată,

Defrișează fără teamă,
De nimica nu țin seamă,
Îi orbește lăcomia,
Văd în față doar simbria.

Judecă atât de prost,
Nu-nțeleg al nostru rost!”
(Se plâng, în agonia lor,
Copacii mari ce zilnic mor).

„Chiar nu pricep că fără noi
Nu au nici aer și nici ploi,
Că totu-n jur se va usca,
Iar viața le va fi mai grea?

De ce sunt oare ignoranți,
Să riște pentru niște sfanți,
Nu se gândesc ce viitor
Vor moșteni copiii lor?

Suntem păduri și cred că știm
Ce-i necesar să le-oferim!
Nu suntem piese de decor,
Ființa noastră-i sub topor!”

Deva, orașul meu

Deva e orașu-n care
Locuiesc. E-o desfătare!
Nestemată-ntre coline,
Toate-n el arată bine:

Parcurile îngrijite,
Luminoase, liniștite,
Ne oferă-a lor răcoare,
Când năduful este mare.

Noi fântâni arteziene,
Cu miros de sânziene,
Își înalță înspre soare
Apele, prin țâșnitoare.

Un muzeu ce găzduiește
Rămășițe de poveste –
Pază bună îi oferă
O cetate austeră.

Școlile-s bine dotate,
Mai avem și facultate,
Iar liceele mărețe
Selectează minți istețe.

Blocuri și case frumoase,
Rezistente, spațioase,
Instituții primitoare
Și o bibliotecă-n care

Stau pe rafturi aranjate
Cărți din lume adunate;
Ne zâmbesc și ne îmbie
Să citim ce-n ele scrie.

Stadionul cu tribună
Spectatori mereu adună;
Ei privesc pe săturate
Sporturile preferate.

La doi pași stă zîmbitoare
O clădire primitoare:
Aqualand-ul ne îmbie
La înot și terapie.

Alt tărâm de relaxare
Este ștrandu-acela mare;
Bălăceala cât cuprinde
Organismul ni-l destinde.

Iar lângă pădure este
O poiană ca-n poveste,
Numele „Bejan” îl are;
Faci și plajă, și grătare.

Toate-acestea sunt puține,
Câte-al meu oraș deține!
Vă invit pe toți, în parte,
Să priviți la celelalte!

Bufnița

Bufnița stătea pe-o cracă,
Meditând la ce să facă.
Supărată, se socoate
Cum să le rezolve toate:

Hrana e pe terminate,
În căsuță vântul bate,
Puii ar dori să zboare.
Doamne, câtă treabă are!

Ajutor puțin primește,
Nimenea nu o iubește,
Partenerului nu-i pasă,
Singură mereu o lasă.

Rar în vizită când vine,
Doar de critică se ține;
Stă-ncrunțat, se eschivează,
Mai nimica nu lucrează.

Bufnița-l apostrofează:
„N-am în tine nicio bază,
Ai pretenții de părinte,
Însă doar puțină minte!

Umbli lela, te dai mare,
Dar puiuții cer mâncare,
Încearcă măcar o dată
Să-nțelegi ce-nseamnă tată!”

Întâlnirea

Doi căței de neam domnesc
Pe-o alee se-ntâlnesc,
Fiecare e-nsoțit
De stăpânul său iubit.

Cățelușii se opresc,
Se admiră, își zâmbesc,
Iar apoi, încetișor,
Povestesc pe limba lor:

„Sănătate! Ce mai faci,
Cu stăpânul cum te-mpaci?”
Lătră câinele mai mic,
Iscodindu-l pe amic.

„Cu-ngrijitu-s mulțumit!”
Mârâie cel iscodit.
„Să mă plimbe e mai greu,
Este ocupat mereu.

Dar tu ce părere ai
De stăpânul tău bălai?”
„Nu pot spune c-o duc rău,
Hrană am pe gustul meu,

Dar sunt câine și-mi doresc
Oasele să-mi dezmorțesc,
Să fac tumbe zi de zi,
Cât de fericit aș fi!”

„Ai dreptate, dragul meu,
Asta îmi doresc și eu!
Deseori am încercat
Să-mi spun oful prin lătrat.

Nu-i destul un sfert de ceas,
Și acela doar la pas,
Să ne plimbe lângă bloc!
Vai și-amar de el noroc!”

Iepuraşul

Toţi vorbesc şi râd de mine,
Că-s fricos şi nu e bine
Că mă tem, cât sunt de mare,
Şi de-o găză zburătoare,

Însă-n mintea lor isteţă,
N-au habar că a mea viaţă
E mereu ameninţată.
N-am odihnă niciodată!

Scap de vulpea hrăpăreaţă,
Lacom, lupul mă înhaţă!
Vulturul şi el doreşte
Să mă strângă-n al său cleşte.

Pe-nserat, când se trezeşte,
Bufniţa mă urmăreşte,
Este şi ea poficioasă
Pe căniţa mea gustoasă.

Dintre tufe mai apare
Azorel, căţelul care
Vine-adesea la pădure,
Cu stăpâna, după mure.

Să-mi salvez blăniţa moale
Nu găsesc o altă cale;
O zbughesc ca o zvârlugă,
Viaţa mea e numai fugă.

Motănelul

De la mami am primit
Motănelul mult dorit,
Îmbrăcat în cojocel,
Cu dungi galbene pe el.

Ghemotoc pufos și mic,
Nu pricepe mai nimic,
Nu știe a mieuna,
Mârâie când vrea ceva.

E haios, dar sâcâit
Și mereu e adormit,
Iar când este treaz, să știi,
Face numai nebunii!

Îi dau lăptișor să bea,
El îl varsă pe podea;
Pateuț dacă-i gătesc,
Tot acolo îl gătesc.

Stă-n fotoliu îmbufnat,
Uneori se urcă-n pat;
În zadar îl rog frumos:
„Măi motane, dă-te jos!

Patul e pentru dormit,
Fotoliul pentru citit,
Ai și tu căsuța ta,
Mulțumește-te cu ea!

Înțeleg că ești puiuț,
Tare-mi placi, că ești drăguț,
Dar să știi că eu aș vrea
Să înveți a te purta!”.

Farmecul satelor

Îmi petrec întreaga vară
La bunicii de la țară.
Jocuri noi, nenumărate,
Inventez pe săturate.

Mă distrez cu pisicuța,
Purcelușul și văcuța,
Hâșâi găștele-n ogradă,
Câinele îl trag de coadă.

Nici rățușca cea moțată
Nu scapă nescărmănată,
Însă ea se răzvrățește,
Măcăne și mă ciupește.

Amuzat, mă-ndrept spre șură –
Capra face tevatură;
Revoltată că-i legată,
Behăie ca o turbată.

Tot acolo stau grămadă
Câțiva iepurași la sfadă;
Nu știu să-și împartă bine
Hrana ce li se cuvine.

Toate-acestea mă distrează,
Ziua-ntreagă sunt pe fază;
Fac din orice jucărie
Taman cum îmi place mie.

Dar mai tare și mai tare
Mă atrage râul care,
Șerpuind încet, străbate
Satul pe la jumătate.

O grămadă de broscuțe,
Mititele și drăguțe,
Salturi fac pe mal, spre apă,
Au și ele chef de joacă.

Chiar și apa cristalină,
Invadată de lumină,
Clipocind, îmi dăruiește,
Din rezerva ei, un pește.

Malul râului-minune
Face și el fapte bune:
Îmi adună cu răbdare
Cochilii de melci, ușoare.

Întâmplările frumoase,
Amuzante, numeroase,
Mult timp de acu' nainte
Vor rămâne-n a mea minte.

Aș dori ca toți, în fine,
Să descoperiți ca mine,
Farmecul și bucuria
Satelor din România!

Vulpea citită

O vulpe mai citită
Se consulta cu sine:
„Aș vrea să fiu cinstită,
Dar tare greu îmi vine!

Eu sunt o pofticioasă
Și nu mă pot abține,
Găina cea frumoasă
A n-o lua cu mine.

Mă tot gândesc că poate,
Dac-aș avea serviciu,
Dorințele-mi turbate
Nu ar mai fi un viciu.

Având o leafă bună,
Mi-aș cumpăra mâncare,
Iar pofta cea nebună
Nu mi-ar mai da târcoale.

Visatul job apare
La ferma cea de rațe:
Voiau o-ngrijitoare,
Dușmani să nu le-nhațe.

Cum sunt o iscusită
Și o lingușitoare,
Rapid am fost numită
Să fiu răspunzătoare.

În simpla mea gândire
Aveam intenții bune.
Năravul rău din fire
Nu vrea a se supune!

Așa că, într-o noapte,
Uitând ce-i datoria,
Le molestai pe toate,
Zicând că-mi iau simbria.”

Din tragica-ntâmplare
Luăm învățăminte:
În lume, nu oricare,
Părând corect, nu minte!

Răzuștele muriră.
Sărmanele-au greșit,
Pe vorbe angajară
Chiar hoțul la păzit!

Dulăii

Un buldog mai dolofan
S-a-ntâlnit c-un doberman;
Amândoi dulăi frumoși,
Își lătrară bucuroși:

„Ziua bună, doberman,
Nu te-am întâlnit de-un an!
Ce mai faci, cum mai trăiești,
Pe unde călătorești?”

„Te salut, buldog iubit!
Sunt destul de necăjit,
Stau închis în cușca mea,
N-are cine mă plimba,

Că stăpânul ba-i plecat,
Ba e foarte ocupat,
Internetu-i treaba lui,
Pofta mea o pun în cui!”

Buldogul îi mârâi:
„Frate, nu te necăji!
Cere-ți dreptul insistent
Stăpânului neatent!

Dacă stai prea liniștit,
Crede că ești mulțumit.
Nu gândește că dorești
Să alergi, doar câine ești!

Drept să-ți spun, eu nu-s așa,
Îl oblig a mă plimba,
Însă am de rezolvat
Un lucru mai delicat.

Chiar acuma, prin lătrat,
Mă voi face ascultat
De stăpânul meu iubit,
Ce se crede instruit!

Fi'ndcă-n lesă sunt mereu,
Fac... ce fac, cum pot și eu!
Nu-i frumos și mă jenez
Când pe-alee las grămezi”.

*

Dacă sunt în grija ta,
Te rog mult, nu mă lăsa
A părea needucat,
Curăță ce am lăsat!

Purecele și câinele

Un purec mai pricăjit,
De pe-alee a sărit
Pe un câine ce trecea
Tocmai înaintea sa.

Se gândea în mintea lui:
„Loc mai bun ca ăsta nu-i,
Confortabil, călduros,
E de-a dreptul valoros!

Mâncărică voi avea
Cât încape-n burta mea!
Fără să muncesc vreun pic,
Voi fi iute un voinic!”

Chiar așa s-a întâmplat,
Insecta s-a îngărășat;
În schimb, câinele vânjos
A rămas piele și os.

Cum să nu fie așa?
Purecul acum sugea,
Cât vreo zece la un loc,
Sângele din dobitoc.

N-avea milă, nu-i păsa,
Că acesta suferea;
Trăia ca un parazit
Liniștit și ghiftuit.

Patrupedul chinuit
De intrusul nesimțit
Se gândea, în chip și fel,
Cum să scape de mișel.

Într-o zi s-a luminat
Și discret i-a sugerat:
„Te-ai făcut așa frumos,
Poți fi chiar pretențios!

Dacă te-ai muta pe om,
Te-ai preface și tu-n domn,
Și curat, și parfumat,
C-un meniu mai asortat!”

Purecul n-a cugetat,
Plin de pofte, s-a mutat,
Însă omul iscusit,
Repede l-a căsăpit.

Câinele a fost isteț,
L-a momit pe hrăpăreț,
A știut că doar așa
Va scăpa de o belea.

Șoricelul și iepurașul

Un iepuraș de pe imaș
Aude-o voce: „Ești un laș!
Alergi ca un nebun mereu,
Te sperii și de chipul tău!”

Privește-n juru-i, înfricat:
„Cine vorbește cu păcat?
Din moși-strămoși suntem așa,
Iar neamul nu-mi voi renega!

Dar cine ești și unde ești?
Arată-te dacă vorbești,
Să văd și eu curajul tău,
De mă blamezi așa de rău!”

Din buruieni, șontâc-șontâc,
Apare-un șoricel pitic,
Se-apropie de urecheat
C-un chițcăit cam tremurat:

„Aicea sunt, am și venit,
Mă mir că încă n-ai fugit!
Ori spaima ta te ține-n loc,
Sărman fricos fără noroc?”

Blănosul îi vorbi semeț:
„Zadarnic vrei să pari isteț
Și-arunci jigniri în jurul tău,
Când tu arăți cu mult mai rău!

Se vede că te-a zgâlțâit
Vreun motănel mai hămesit.
Fugind, desigur, ai scăpat,
Însă-ai rămas c-un șchiopătat!

Te sfătuiesc ca pe-un amic:
Nu te da mare când ești mic
Și nu-ncerca să te mândrești
Cu ceea ce, de fapt, nu ești!

Nu e greșit să ne păzim
De-acei dușmani pe care-i știm,
Este greșit atunci când vrem
La fel ca ei să ne purtăm!”

Pisica peltică

Am o pisicuță mică,
Cu blăniță maronie;
Sărăcuța, e peltică
Și puțin cam durdulie.

Ar dori să mă convingă
Că îmi este devotată;
Scopul vrând să și-l atingă,
Supusă mereu se-arată.

Își întinde căpușorul
Șmecherește înspre mine,
Îmi atinge-ncet piciorul,
Doar de lingușeli se ține.

Să miaune nu prea știe,
V-am spus doar că e peltică!
Prin semne îmi cere mie
Să-i aduc ceva păpică.

Eu știu că-i o hoțomană,
Vrea s-o mângâi pe burtică;
Îi dau lapte dintr-o cană,
O iubesc, că-i drăguțică!

De-o-ngrijesc cum se cuvine,
Repede va crește mare;
Ea atunci mă va susține
În orice împrejurare!

Replica

Toți o știți pe furnicuță,
Gâza sprintenă, micuță,
Ce aleargă toată vara,
Să-și umple bine cămara!

Într-o zi de sărbătoare,
Se oprise pe o floare;
Vru și ea să se destindă,
Corpușorul să-și întindă.

Albinuța o zărește,
Veselă spre ea pornește:
„Am să stau și eu o clipă,
Să-mi trag sufletul în pripă!”

Dar văzu pe-aceeași floare,
Bâzâind, întins la soare,
Bondărelul cel pufos,
Arogant și puturos.

Albinuța muncitoare
Nu este o bârfitoare,
Dar atunci, la repezeală,
Își făcu o socoteală:

„Furnicuța mea cea dragă,
Te cunosc de-o viață-ntreagă,
Știu cât ești de hărnicuță,
Înțeleaptă și drăguță!

Cum de stai de vorbă, oare,
Cu bondarul leneș, care
Niciodată nu muncește,
Din ce fură se hrănește?”

Furnicuța se gândește:
„Albina mă dojenește!”
Și privind-o încruntată,
Riposta îi dă pe dată:

„Îmi aduni tu mie, oare,
Grăunțele necesare
Sau mi-ai oferit vreodată
Mierea ta cea minunată?”

Eu te știi o învățată,
Chiar în toate calculată,
Însă, după cum se pare,
Vrei să fi defăimătoare!”

Albinuța rușinată
Scuze îi ceru pe dată:
„Oh, surată furnicuță,
Nu te supăra, drăguță!

Replica nevinovată,
Pentru trântor fost-a dată,
Am crezut că, de rușine,
Va munci și el ca tine!”

Jucăriile

Tati-mi spune că-s bărbat,
Și frumos, și educat,
Eu știu bine că sunt pici!
(Pe tati nu-l contrazici!)

Despre mama, vă spun drept,
Este-un înger înțelept,
Știe interesul meu,
Că la joacă vreau mereu!

Dar îmi spune: „Fii atent,
Să nu faci vreun accident!”
Îi promit tot ce vrea ea,
Numai jucării să-mi dea!

Îmi aduce un morman,
Să-mi ajungă pe un an;
Bucuros, îi mulțumesc
Și-ncep să le rostuiesc:

Tractorașul e stricat,
E aproape dezmembrat;
Cărând atâta nisip,
L-am făcut bun de nimic.

Roboțelul cel haios
Nu-mi mai este de folos;
Pierzându-și un șurubel,
S-a îmbolnăvit și el.

Iară mingea, vai de ea,
Zdrențuită, nu mai vrea
Să alunece ușor,
Când îi dau câte-un picior!

Trotineta este grea,
Nu mă prea descurc cu ea,
De ghidon când o apuc,
Cad pe jos ca un butuc.

Am și role, deși-s mic,
Vreau s-arăt că sunt voinic!
Totuși nu le folosesc,
Până când un pic mai cresc.

Să vă spun adevărat:
Odată am încercat,
Am căzut și m-am lovit,
De atunci m-am lecuit!

Am atâtea jucării,
Cât în două magazii,
Dar sunt foarte supărat,
Că pe toate le-am stricat!

Mă gândesc și mă socot,
De unde-aș putea să scot
Niște bani, că bine-ar fi
Să-mi iau alte jucării!

O inimă curată

Pentru mămicuța-mi bună,
Eu sunt raza de lumină;
Îmi șoptește fericită:
„Hai, copila mea iubită,

Mă sărută și-mi arată
Cât ești tu de minunată!
Dă-mi din dragostea ta pură,
Câtă poți, fără măsură!”

Eu îi spun: „Mamă iubită,
Pentru tine-i pregătită,
Dintr-o inimă curată,
Dragoste nelimitată,

Dar cu mare bucurie,
Dau și tatei o felie,
Iar o mică părticică
O păstrez pentru bunică!”

Iată că, zâmbind, apare
Bunicuțul, c-o-ntrebare:
„Drăgălașă nepoțică,
Am și eu o bucățică?”

Îi răspund cu veselie:
„Cum să nu? Îți dau și ție!
O fărâmə cât furnica
Ți-am lăsat-o la bunică!”

Deodată se arată
Păpușica supărată:
„Dacă dai la toți, ia spune,
Pentru mine ce rămâne?”

Zilnic ne jucăm, știi bine,
Și îmi spui că-s pentru tine
Prietena minunată!
Dă-mi atunci iubirea toată!”

„De ce ești răutăcioasă,
Păpușică mofturoasă?
Dragostea mea este mare,
Deci am pentru fiecare!

Nu e greu să faci socoată,
Să împarți la toți odată
Inima-ți, fără măsură,
Când aceasta este pură!”

Bunicuța

Din cuvinte rotunjite,
Cu iubire ticluite,
Scriu o poezie mică,
Despre draga mea bunică.

Cu privirea ei blajină
Și o voce cristalină,
Mă întâmpina voioasă,
În căsuța sa frumoasă.

Mă ducea ades mămica,
Îi plăcea și ei bunica;
Era bună, protectoare,
Darnică și iubitoare.

Primăvara, din grădină,
Culegea flori de sulfină;
Aranja mici buchețele,
Să le-ofere mamei mele.

Avea scumpa bunicuță
Legume în grădinuță;
Bunătăți gătea din toate,
Pentru noi, pe săturate.

Făcea și prăjiturele,
Fructe dulci puneă în ele
(Le-așeza în străchinuță,
Cu plăpânda sa mânuță).

Câte nu-mi făcea, drăguța?
O iubeam pe bunicuța,
Înțeleaptă, răbdătoare,
Luminoasă ca un soare!

Într-o zi, pe îndelete,
Lăsându-mi adânci regrete,
Bunicuța mea haioasă
A fost dusă-n altă casă.

Una mică-ntunecată,
Cu o piatră sigilată,
Unde doarme liniștită,
Buna mea cea mult dorită.

Nu am s-o mai văd vreodată,
Dar în inima-mi curată,
Va rămâne veșnic vie,
Și duioasă, și hazlie!

Ritualul florilor

Ușa florilor se-nchide,
Când amurgu-ncet se lasă;
Dimineața, se deschide,
Corole zâmbind să iasă.

Se închină-ncet spre soare,
Mulțumind că le-ncălzește
Și zefirului cel care,
Zi de zi, le unduiește.

Florile mulțumitoare
Și pământului se-nchină,
Știu că el le dă Savoare,
Este mama lor cea bună.

După-aceste ritualuri,
Vesele și delicate,
Nouă ne oferă daruri,
Dulci miresme parfumate.

Cu-al lor farmec de poveste,
Viața ne-o înseninează,
Tristețea se risipește,
Stresul se diminuează.

Să le răsplătim efortul,
Dăruindu-le iubire,
Oferindu-le confortul
Printr-o bună îngrijire!

Omagiu pentru eroi

Plaiul nostru românesc,
Sfânt, bogat și pitoresc,
Mereu a fost cotropit,
Mulți dușmani și l-au dorit,

Însă bravii noștri eroi
l-au gonit de pe la noi,
Nu s-au lăsat jefuiți
De intrușii nedoriți.

Apărând cu viața lor
Țara și al său popor,
Au lăsat cu jurământ
Pacea pe acest pământ.

Merită să îi cinstim,
Jertfa să le-o prețuim,
Ca și ei să procedăm,
Glia să ne-o apărăm,

Căci pământul din străbuni
E bogat cu oameni buni,
Strălucește ca o stea,
Pacea-n veci pe el să stea!

Vulpea se întrebă

Vulpea, căutând vânat,
Singură s-a întrebat:
„Pe cine mai păcălesc,
Foamea să îmi potolesc?

Iepurașii speriați
Au fugit ca apucați,
Șoriceii se pitesc,
Au simțit că îi poftesc.

Rățuștele de la râu
Sunt păzite de-un dulău;
Dacă eu le-aș deranja,
El blănița mi-ar strica.

Găinușe, vai, ce-aș vrea,
Zece aș înfuleca,
Dar stăpânul lor isteț
Stă mereu pe la coteț!

Buni ar fi și porumbei,
Însă șmecheri sunt și ei,
Când încerc să îi apuc,
Își iau zborul și se duc.

Păsările tot așa,
Zbâr, dispar din calea mea!
Toate au aflat că sunt
Șireată, fără cuvânt.

Uite-așa, zi după zi,
Flămânzesc, fără-a găsi
Un vânat! Oricât de mic,
Ar fi bun... decât nimic!

Am în minte de atunci
Via ce-am văzut-o-n lunci;
Am să merg până la ea,
Cu struguri m-oi sătura!

Repede am și ajuns,
Dar un gard de nepătruns
Se întinde peste tot;
Strugurii să-i iau nu pot!

Îi privesc și tot eu zic:
„Lasă, dragă, nu-i nimic,
Sunt și acri, și stricați,
Oricum nu pot fi mâncați!”

Să nu credeți că-i așa,
Vulpea strugurii-i dorea,
Dar neajungând la ei,
Spus-a că-s amari și răi!

Cucul și ciocănitorea

Ciocănitorea și un cuc
Se întâlniră într-un nuc;
Cucul galant o salută
Și curios o întrebă:

„Ce faci, drăguțo, cum o duci,
Cu veștile cum te descurci,
Ce lucruri noi s-au întâmplat,
În vremea cât am fost plecat?”

„Ce pot să-ți spun, iubite cuc?
Transmit și eu cât mai apuc,
Căci știrile se înmulțesc,
Cu ele nu mai prididesc!

Dar ăsta nu-i necazul meu,
Cu hrana este tot mai greu!
Copaci cu gâzele pe ei
Sunt defrișați de oameni răi,

De unii care minte n-au
Și nu știu pomii ce rol au:
Dau aer bun, nepoluat,
Iar nouă, gâze de mâncat.”

„Ce drept vorbești, amica mea,
Susțin și eu părerea ta,
Deși noi minte nu avem,
Mai bine totuși judecăm!

Dacă-am putea să le vorbim,
Am reuși să-i instruim,
Să știe că în lume-au fost
Lăsate toate cu un rost!”

Frații

Suntem frați și ne iubim,
Tot ce-avem noi împărțim,
Împreună învățăm,
Tot la fel ne și jucăm!

Părinții ne-au educat;
Iubitori, ne-au explicat
Să ne sprijinim mereu,
Și la bine, și la greu!

Grijulii, ne ocrotesc,
Dragoste ne dăruiesc,
Fac mereu tot ce socot,
Să ne-ofere nouă tot.

Nu se plâng că-s obosiți,
Vor să fim noi fericiți;
Prin înțelepciunea lor,
Ne oferă-un viitor.

Înțelegem ce fac ei,
Chiar de suntem prichindei,
De aceea-i ascultăm,
Cât putem îi ajutăm.

Nu prea mult, că suntem pici,
Însă când vom fi voinici,
Truda lor se va sfârși,
Amândoi îi vom griji.

Timpul iute a trecut,
Falnici oameni ne-am făcut,
Am urcat pe culmi ușor,
Știm că datorită lor.

Visul li s-a împlinit:
Noi în toate-am reușit!
Sunt mândri și fericiți,
Cu-așa feciori reușiți.

Iepurașul supărat

Se tot scriu poezioare
Despre iepurașul care
Se întreabă supărat
De ce-n pace nu-i lăsat.

Se-nțelege el cu sine:
„Toți îmi zic că-i vai de mine,
Tremur ca o răcitură,
Am o viață foarte dură!

Ce le pasă lor, în fine,
De-o duc rău sau îmi e bine,
Dacă nici unul nu sare
Să m-ajute-n strâmtorare?

Mă descurc cum pot în toate,
Nu stau nimănu în spate,
Chiar de zilele-mi sunt grele,
Singur trec, tiptil, prin ele!

E ușor să bagi de vină
Când ai totul la-ndemână
Și obții cu ușurință
Tot ce-ți e de trebuință!

Nu e greu să te dai mare,
Când faci parte din neam tare,
Să jignești pe orișicine
Nu-i puternic ca și tine!

Eu consider c-ar fi bine
Să-i lăsați pe cei ca mine
Să-și trăiască-n bună pace
Viața care lor le place!

Fii atent...

Fii atent, ține-te tare,
Când minciuna-ți dă târcoale,
N-o primi, că e isteasă,
Te înșală chiar pe față!

Când spui una gogonată,
Alta iute se arată,
Ușurel se fac grămadă,
Vesele ca la paradă.

Prima, îngâmfată tare,
Le vorbește-n gura mare:
„Voi, surate mincinoase,
Să fiți ferme, curajoase!

Nu cumva s-o dați în bară,
Adevărul să apară!
El e unul, însă poate
Să facă mereu dreptate!

Și atuncea, rușinate,
Vom fi alungate toate,
Iară gazda ce le cară
Va rămâne de ocară!”

Cuplul ideal

O broscuță și-un brotac
Se-ntâlniră lângă-un lac;
Bulbucatul, fascinat,
Gândul și l-a exprimat:

„Oh, cât de frumoasă ești,
Ca broscuța din povești!
Tare-mi placi și aș dori
Soțioara mea să fii!”

Ea-l privi atent, duios.
Observând că-i arătos,
Încântată, acceptă
Și cu el se mărită –

Partenerul ideal,
Când în apă, când pe mal.
Țopăiau, orăcăiau,
Gâze amândoi vânau.

Însă, într-o bună zi,
Soțiorul se gândi
Că broscuța ar putea
Să muncească numai ea.

„Am să-i zic că-s bolnăvior,
Că mă doare un picior.
Cum este cu suflet bun,
O să creadă ce îi spun!”

Sărăcuța l-a crezut,
L-a-ngrijit cum a putut!
Zilnic îi prindea țânțari,
Cei mai dolofani și mari.

Dar un melc care căra
Casa în spinarea sa,
A văzut, s-a-nfuriat
Și aspru l-a criticat:

„Nu ți-e jenă niciun pic?
Mănânci și nu faci nimic!
Pe lângă că ești lenios,
Ești și-un mare mincinos!

Crezi cumva că poți trăi
Debitând doar șmecherii,
Să primești tot ce ai vrea
După munca altuia?”

Asumându-și ce a spus,
Melcișorul s-a tot dus,
Iar brotacul, rușinat,
S-a pus iarăși pe lucrat!

Iarna în pădure

Crăiasa vijelioasă
Peste codrul des își lasă
Mantia impunătoare,
Din zăpadă sclipitoare.

Iar apoi, grăbită tare,
Crivățului-i dă lucrare:
S-aștearnă covor de gheață
Peste-ntreaga suprafață.

N-are milă, nu îi pasă
Că-n pădurea-ntunecoasă,
Animale-ntofetate
Cătă hrană disperate.

Jderul cu haina vărgată
Stă pe-o cracă răsfirată;
E nervos și plin de ură
Pe crăiasa albă, dură.

Mai încolo se zărește
Râsul, care urmărește
O sărmană căprioară,
Ce-i și ea cu burta goală.

Un mistreț cu râțul mare
Grohăie fără-ncetare;
Foamea rău îl chinuiește,
Nicio ghindă nu găsește.

Printre tufele-ncâlcite,
Păsărele zgribulite
Ciugulesc fructe uscate,
Rămase neadunate.

Iepurașul se strecoară
Sub boscheții ca de ceară;
Vrea și dânsul să găsească
Crenguțe, să ronțaiască.

Vulpea, mai descurcăreață,
Merge-n sat să fure-o rață,
Dar cățelul, hoțomanul,
Îi strică îndată planul.

Nemâncat de multă vreme,
Printre arbori, lupul geme;
Spre o stână se strecoară,
Căci pofteste o mioară.

Însă ghinionul mare
Chiar și dumnealui îl are:
Un dulău îl dibuiește
Și rapid îl fugărește.

Iarna în pădure este
Viață grea și nu-i poveste,
Greu se zbate fiecare,
Cum poate, pentru mâncare.

Aripi frânte

(scriitoarei Ileana-Lucia Floran,
in memoriam)

Talentată, visătoare,
Delicată, iubitoare,
Blândă, veselă, senină,
Emana în jur lumină.

Din cuvinte-nestemate,
Cu migală aranjate,
Compunea cu măiestrie
Minunată poezie

Și romane captivante,
Povestiri interesante;
Întâmplări acumulate
Le-mpletea cu har în carte.

Știa cum să mânuiască
Slova noastră românească,
Iar din inima ei pură,
Ar fi scris fără măsură.

Dar penița fermecată
S-a blocat așa, deodată;
Scumpa noastră scriitoare
A rămas fără suflare.

Regretăm a ei plecare,
Însă-avem o consolare:
Opera de ea lăsată
Este oază fermecată –

Se reflectă-n ea iubire,
O păstrăm în amintire,
Ne ajută a-nțelege:
Moartea n-are nicio lege!

Vulpea judecătoare

În timpuri de mult uitate,
Vulpea împărțea dreptate;
Pe atunci era cinstită,
Înțeleaptă, chibzuită,

Și dorea să fie pace,
Iubire-ntre dobitoace.
Să le facă a-nțelege,
A dat doamna chiar o lege.

Judeca după dreptate
Pentru orice vietate,
Iar greșeala săvârșită
Aspru era pedepsită.

Cei corecți și fără pată
O votară de îndată,
Însă unii, plini de ură,
Comentară că-i prea dură.

N-aveau teamă, nici rușine,
Dumnealor s-o ducă bine!
Însă dintre toți, se pare,
Lupul mârâia mai tare.

Jupânul, fără regrete,
Sfâșia printre boschete
Câte-un cerb sau câte-o ciută,
Crezând fapta neștiută.

Dintr-o pură întâmplare,
Îl văzu bursucul, care-i
Spuse vulpii. Ea îndată
Îl duse la judecată.

Amicii nu îl lăsară,
Vehement îl apărară:
„Nu-i real ce se vorbește,
Martorul doar clevețește!”

Vulpea își vorbi tăcută:
„Cum să scape-așa o brută,
Care-n față drept vorbește,
Iar prin spate dur lovește?”

Voi găsi eu o dovadă
Ca oricine să o vadă,
Toți acei ce-l vor susține
Să rămână de rușine!”

Într-o zi, pe înserate-și
Puse binișor pe spate
Pielea bieteii căprioare;
Porni apoi la plimbare.

Flămândul lup o zărește,
S-o halească se grăbește.
Ea degrabă se dezbracă
Și pe dată îl înșfacă:

„În sfârșit, fiară turbată,
Am dovada căutată!
Acum nimeni nu mai poate
Să conteste-a mea dreptate!”

Broscoiul încrezut

Un broscoi mai dolofan,
Cățărat pe-un bolovan,
La o margine de lac,
Țipa-ntruna: „Oac, oac, oac!”

Anunța pe limba lui:
„Cântăreț ca mine nu-i!
Repertoriul meu bogat
Este-n lume unicat!”

O broscuță-l auzi;
Iritată, îi vorbi:
„Zadarnic te-agiți, te-nfoi,
Nu ești mai deștept ca noi!

Niciun merit n-ai în plus,
Pe la școli nu te-ai prea dus,
Diplomă c-ai învățat,
Sigur nimeni nu ți-a dat!

Chiar de una ai avea,
Mai nimic n-ar valora!
Talentul îți spun, să știi,
Nu se află în hârtii!

Ca amică-ți dau un sfat:
Fii ceva mai moderat!
Încrezut așa cum ești,
Poți să cazi, să te lovești!”

Năzdrăvăniile bunicului

Eram foarte fericit
Când bunicul meu iubit,
Nostalgic, îmi povestea
Ce năzdrăvăanii făcea!

Când era cum sunt și eu,
Curajos precum un leu,
La toate se pricepea,
De nimic nu se teme!

Iar de harnic, nu mai zic!
Nu sta locului un pic:
Ducea apă din izvor,
Lemne de la tăietor.

Într-o iarnă s-a-ntâmpnat
Că ele s-au terminat.
La pădure, hotărât,
După vreascuri a pornit.

Adunase trei bucăți,
Când zărise-ntre nămeți,
Ghemuit și nemișcat,
Iepurașul speriat.

Prin zăpadă, cătinel,
S-a apropiat de el,
De urechi l-a înșfăcat
Și-n desagă l-a băgat.

Zgomotos, dintre boscheți,
Apăru un porc mistreț;
Bunicuțul, „curajos”,
Scăpă desăguța jos.

Aceasta s-a dezlegat;
Urecheatul capturat
Ca săgeata o tuli,
Dispărând în bălării.

Iar colțosul buhăit
Se uita la ei crucit;
Copios s-a amuzat
De spectacolul jucat.

Din tufișuri, păș, păș, păș,
Vulpea se-omora de răs:
„Oh, ce mare nătăfleț,
Dar se crede un isteț!”

Printre falnicii copaci,
Cerbul mândru și dibaci
S-a oprit, mugind vioi:
„Mamă, ce mai tărăboi!”

Dintre ramuri, un bursuc
Ce privea la toți năuc,
Curios, a întrebat:
„Ce minune s-a-ntâmpat?”

„Nu e vorba de mister”,
Grohăi porcul, sever.
„Ne distrăm și noi un pic,
Cu acest haios voinic!”.

Bunicuțul, rușinat,
Vreascuri n-a mai căutat,
Spre căsuță s-a grăbit,
Povestind câte-a pățit.

Tatăl îl privi speriat:
„Cu ce minte-ai judecat?
De-ntâlneai lupul flămând,
Ne lăsai pe toți plângând!

Eu știu că prin fapta ta
Ai vrut a mă ajuta,
Însă dacă îmi spuneai
Ce mărețe gânduri ai,

Cu tine aș fi plecat
La pădure de îndat',
Că și planul meu era
Lemne să aduc din ea!

După câte-ai pățimit,
Îți dai seama c-ai greșit,
Iar eu cred c-ai învățat
Să fii mult mai cugetat!”

Racul și melcul

Pe o plajă lângă mare,
Racul căuta mâncare;
Greu se descurca, sărmanul,
Cleștii îi stricau tot planul.

Când în față îi apare
O găzuță mișcătoare,
El s-o prindă se grăbește,
Însă îndărăt pornește.

Eșuând să o halească,
Se opri să hodiească.
Brusc, alătura zărește
Melcul care se târăște.

Surâzând pe sub mustață,
Racul îi strigă în față:
„Nu mai alerga, amice,
Altfel casa o să-ți pice!”

Melcul a simțit jignirea,
Dar nu s-a pierdut cu firea,
I-a răspuns după măsură,
Hotărât, dar fără ură:

„Este drept, acei ca mine
Merg încet, dar totuși bine,
Pe când tu te duci, măi frate,
Când în față, când în spate!”

După toate-acestea spuse,
Melcu-n treaba lui se duse.
Racul se-ntreba în sine:
„Oare ce-o avea cu mine?”.

Măgarul și mierla

În cireșul din grădină,
Mierla șade la hodină.
Veselă solfegiază,
Se pricepe, nu bravează.

Cunoaște, drăguța, toate
Notele sofisticate,
Știe ordinea în care
Să le pună în valoare.

Cântă muzică aleasă;
E gingașa bucuroasă,
Că prin glasul ce îl are
Încântă întreaga zare.

Deodată, pe cărare,
Domnul Măgarilă-apare;
Îngâmfat la ea privește
Și prin răget îi vorbește:

„Ce te dai așa de mare
Prin cântarea dumitale?
Pot și eu, la fel de bine,
Să scot sunete divine!”

Mierla îl privi cu milă:
„Ce să zic, măi Urechilă,
Zgomot faci și încă tare,
Însă nu are valoare,

Căci în loc de relaxare,
El dă stres și enervare!
Eu cred că ar fi mai bine
Să nu faci ce nu-i de tine!

Talentul, precum se știe,
Se cunoaște dintr-o mie,
E un dar divin, pe care
Nu-l găsești la întâmplare!

Norocosul ce-l primește,
Prin muncă îl șlefuește;
Dac-ai judeca mai bine,
Doar respect i se cuvine!”

Guzganul

Într-o curte oarecare,
Un guzgan căta mâncare;
Era iarnă și zăpada
Îmbrăca frumos ograda.

Und' să meargă, ce să facă,
Ce ușiță să desfacă,
Măcar o îmbucătură
Să găsească pentru gură?

Se strecoară pe-ndelete
Unde dorm găini cochete;
Poate au rămas de seară
Niște boabe de secară.

Dar cotețele visate
Erau bine încuiate;
Mâncărica mult dorită
A scăpat neronțaită.

Se agită, se gândește,
Rezolvare nu găsește,
Iar burtica lui micuță
Cere-ntruna păpicuță.

Supărat că viața-i dură,
Se oprește drept în șură,
Speră că norocul vine,
Aducând ceva cu sine.

A sosit într-o clipită
Mâța neagră, hămesită,
Și prinzându-l între gheare,
L-a făcut pe el mâncare.

Bondarul și albina

Trist și flămânzit, bondarul,
Vrând a-și îneca amarul,
Pornește spre stupul care
Este marea lui salvare.

Fără să aibă rușine,
Fură când îi cade bine,
Însă de această dată,
Ușa este încuiată.

Stă puțin și se gândește,
Dar apoi se hotărăște,
Bate-n poartă cu sfială,
Nu mai poate, burta-i goală:

„Te-aș ruga, dragă surată,
Dă-mi din mierea ta curată
Un pocal, să îmi aline
Dureroasele suspine!”

„Ce vorbești tu, frățioare?
Ai tupeu și încă mare!
Nu-i destul că toată vara
Mi-ai cotrobăit cămara?”

Ți-ar ședeă cu mult mai bine
Să muncești la fel ca mine,
Nu să umbli cu șmangleala!
Când nu poți, dă-i cu cerșeala!

Ești voinic și în putere,
Pregătește-ți singur miere!
Nu-i corect și nu-mi convine
Să muncesc și pentru tine!”

Fericirea ursului

Într-o vreme, oarecând,
Ursul se plimba cântând;
Fericirea i-o dădea
Coada mare ce-o avea.

Mulțumit cu viața lui
În desișul codrului,
Se hrănea cu fructe dulci,
Ce găsea el pe atunci.

Nu visa la bogății
Ori la alte bucurii,
Nici la scaunul domnesc,
După care mulți tânjesc.

Însă-n codrul liniștit,
Un necaz s-a pripășit:
Leul, regele faimos,
De pe tron a fost dat jos.

Supușii erau sătui
De veninul dumnealui;
Fără milă-i maltrata
Cum voia Domnia Sa.

Își doreau un șef vânjos,
Dar să fie și milos,
Să-nțeleagă păsul lor,
Când îi cer un ajutor.

În pădure-i mare sfat:
„Cin' să fie promovat?”
Se gândesc, se socotesc,
Și de urs își amintesc.

E puternic, calculat,
Tocmai bun de împărat;
Totuși o problemă-ar fi:
Dumnealui nu vrea domnii.

Vulpea sare cu tupeu:
„Nicio grijă-l conving eu!” .
Și-o zbughi printre boscheți,
Să-l găsească pe isteț.

Repede l-a dibuit,
Însă el s-a-mpotrivit.
Ea insistă: „Nici nu știi
Cât de bine îți va fi!”

Ursul zise: „Chiar de-aș vrea,
Coada mă va-mpiedica
Să mă-așez pe jilț domnesc!
Cum atunci să cârmuiesc?”

Am să te învăț tot eu
Ce să faci, nu e prea greu:
Taie-ți-o, nu zăbovi,
N-ai la ce o folosi!”

Ursul n-a mai cugetat,
S-a lăsat înduplecat,
Renunțând la coada lui
În favoarea tronului.

Secolele au trecut,
Coadă nu i-a mai crescut,
Nu mai e nici împărat,
Umblă singur, supărat.

Iubire pentru anotimpuri

Iubesc primăvara pură,
Vara cu a ei căldură,
Toamna cu roade bogate,
Iarna cu ape-nghețate!

Primăvara, zână fină,
Blândă, plină de lumină,
Ne oferă, zâmbitoare,
Florile mirositoare.

Vara, zâna înfocată,
Dă căldură minunată,
Coace tot ce trebuiește,
Trupurile ne-ncălzește.

Doamna Toamnă, generoasă,
Bunătați pune pe masă,
Iar apoi, din stropitoare,
Udă glia roditoare.

Iarna, regina severă,
Neauă moale ne oferă;
E precum o-nvelitoare,
Dă pământului savoare.

Acum înțelegeți, poate,
De ce le iubesc pe toate!
Ele, fără părtinire,
Dar sunt pentru omenire!

Vicleana cuculeană

Un stejar dintr-o pădure,
Cu trunchi gros și ramuri dure,
Oferă cu prisosință
Spații pentru locuință.

La această veste bună,
Zeci de păsări se adună,
Își aleg câte o cracă,
Cuibușor pe ea să-și facă.

Cu iuțea își procură
(Duc în cioc, după măsură)
Frunze, iarbă, bețișoare,
Pentru vasta lor lucrare.

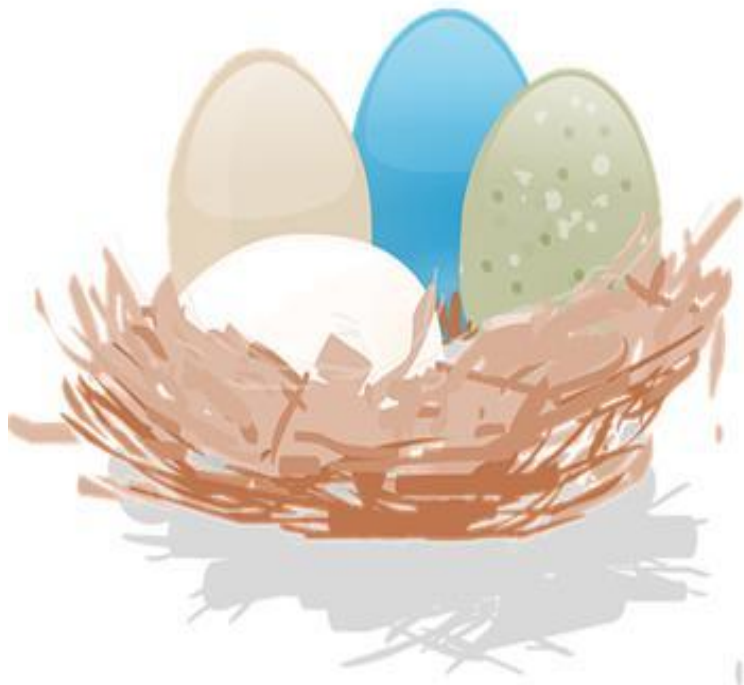
Sunt grăbite să depună
Ouăle în stare bună;
Stau pe ele să clocească,
Puișorii-apoi să-și crească.

Pe furiș, fără rușine,
În cuib, cuculeana vine;
Își lasă-ncet oușorul,
Apoi iute își ia zborul.

E vicleană și socoate
Să înșele dacă poate;
Pui ar vrea, dar nu dorește
Stres și griji pentru ai crește.

Ea visează libertate,
Să facă ce vrea, cât poate,
Alte mame s-oboască,
Puii dumneai să-i crească!

Nu are instinct de mamă,
Nu gândește că-i o dramă
Să își lase la-ntâmplare,
Ouăle-n alte cuibare.

Vecinii

Pe un trunchi de lemn domnesc,
Două găze se-ntâlnesc:
„Ziua bună, draga mea!”
Spuse cea cu dungi pe ea.

„Unde, oare, te grăbești?
Stai puțin, să-mi povestești
Cum o duci, ce-ai mai făcut,
Că nu te-am văzut de mult!”

„Eu sunt bine! Ce să-ți spun?”
Bâzâie cea cu ten brun.
„În copacul unde stau,
Am aproape tot ce vreau,

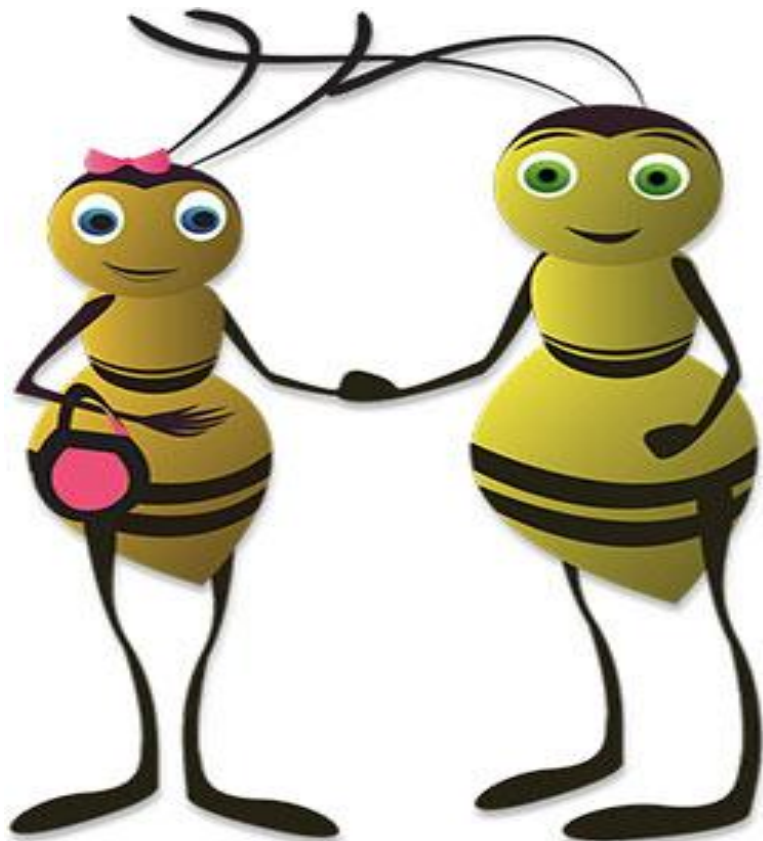
Dar vecinii, cu tupeu,
Nu încap de traiul meu!
Chiar nu înțeleg ce vor,
Nu mănânc din ce-i al lor!

Furioși, mereu bârfesc,
N-au motiv, dar îl scornesc!
Drept să-ți spun, m-am săturat
De-al lor caracter ingrat!

De aceea am pornit
Să cat locul liniștit,
Unde bârfele lipsesc,
Iar vecinii se iubesc!”

„Sfatul meu ar fi să stai
În căsuța ce o ai,
Guri ce știu a cleveți
Peste tot vei întâlni!

Nu intra în jocul lor!
Ignoranți, nu știu ce vor,
Dar văzând purtarea ta,
Poate se vor îndrepta!”

Vrăbiuța și cioara

Tinerica vrăbiuță,
Jucăușă și drăguță,
Stând pe-aracul de la vie,
Ciripea cu veselie.

Lângă ea, din zbor, se lasă
O cioară gălăgioasă,
Dar în loc să o salute,
Cârâie vrute-nevrute:

„Vai, ce rău îți mai arată
Hăinuța decolorată,
Iar cântarea dumitale
Nu face două parale!

Ia privește-mă pe mine,
Straiul cât de bine-mi vine:
Eleganță și culoare,
Perlă neagră, sclipitoare!

Vocea-mi caldă, minunată,
O cunoaște lumea toată.
Vocalize-așa divine
Nu le scoate orișicine!”

Vrăbiuța, iritată,
Replica îi dă pe dată:
„Ești foarte răutăcioasă!
Geaba spui că ești frumoasă,

Căci penajul de tăciune
Nu ți-a dat înțelepciune,
Croncănitul nu arată
Că ai fi o talentată!

N-ai respect și nici rușine,
Să jighești nu șade bine!
Eu gândesc că fiecare
Are-un loc sub mândrul soare!

Când înveți că bunătatea
Este soră cu dreptatea,
Doar atunci, cioară făloasă,
Poți spune că ești frumoasă!”

Dorința lupului

Un lup dorea cu-nverșunare
S-ajungă paznic la mioare;
Încrezător, cu voie bună,
Porni jupânul către stână.

Vorbea în mintea lui isteată:
„Chiar de e greu, voi face față
Și în trăistuța mea drăguță
Am să mai pun o părăluță!

Iar de muncesc cu strășnicie,
Va crește baci-u-a mea simbrie;
Când gologanii se adună,
În viață poa' să-ți meargă strună!”

Așa gândea hapsânul care,
De fapt, tânjea după mioare,
Visa cărnița delicioasă,
Nu slujba bună și bănoasă.

Dar planurile necinstite
Au fost rapid descoperite;
Dulăii ageri îl simțiră,
Nebuna poftă-i potoliră.

Legea ursului

În pădurea din poveste,
Ursul brun diriguiește,
Căci e regele și poate
Să facă oricui dreptate.

Scrie și o lege-n care
Orice necuvântătoare
Are drept la judecată,
Dacă este agresată.

De e mică sau e mare,
Legea-i pentru fiecare,
Iar greșelile voite
Fi-vor aspru pedepsite.

La corecta judecată,
Iepurașul vine-ndată;
Suspînând, el povestește
Cum vulpița-l chinuiește.

Blîndă și îndurerată,
Căprioara se arată
Și cu lacrimi de durere,
Regelui dreptate-i cere:

„Lupul crud și fără milă
A răpît a mea copilă,
Dar hapsânul nu se-alină,
Vrea și carnea mea la cină!”

Zi de zi vin animale
La poarta Măriei Sale;
Bietele cred cu tărie
În legea de pe hârtie.

Chiar și harnicele-albine,
Când aud de-atâta bine,
Bâzâie, zboară degrabă
La-mpăratul cel de treabă:

„Viață lungă, luminate,
Fă-ne și nouă dreptate!
Am dori ca în pădure
Nimenea să nu mai fure!”

Ursul din tron se ridică,
Se gândește ce să zică,
Știe că legea măreață
N-a scos-o la suprafață.

S-o aplice chiar nu poate,
Și dânsul are păcate:
Mierea cea dulce și bună,
De prin stupi, el o adună!

Hotărârea

Mă cunoașteți, sunt Ionuț,
Băiețelul mic, drăguț,
Ce în parc, la tobogan,
Se-ntrece cu Adrian!

Acolo ne-am cunoscut,
Ne-am văzut și ne-am plăcut,
De atunci colaborăm,
Ne-ntâlnim și ne distrăm.

Nu este un lucru greu,
Jocuri inventăm mereu,
Batem mingea, chiuim,
Stăm apoi și povestim.

Într-o zi ne-am sfătuit
Și-amândoi am hotărât:
Prietenia ce-o avem
Toată viața s-o păstrăm!

Bebelușii

Cu glăsciorul cristalin,
Ca un râu ce curge lin,
Bebelușii delicați
Gânguresc nevinovați.

Nu este așa ușor
A-nțelege limba lor!
Șmecherașii ne „citesc”,
Dau din mâini și ne zâmbesc,

Ne fac semne c-ar dori
Să învețe a vorbi.
Curajoși, se străduiesc
Și, cu râvnă, buchisesc:

„Ma-ma”, primul cuvînțel,
Îl pronunță ușurel;
Mândri de succesul lor,
Spun și „ta-ta” dumnealor.

Zi de zi se străduiesc
Și silabe noi rostesc,
Nu mai pare așa greu,
„Pa-pa” „a-pa”, zic mereu.

După-un timp, siguri pe ei,
Cer de toate singurei:
O bomboană, un măruț
Ori cărniță de puiuț.

Uite-așa, încetișor,
Crește apetitul lor;
Mămicile se grăbesc
Să le-ofere ce poftesc.

Odorașii alintați
Multe vor și de la tați,
Ba o joacă, un pupic,
Să-i ia-n brațe câte-un pic...

Tații nu-s prea încântați
Că-s atât de răsfățați,
Dar iubirea pentru ei
Îi transformă-n mielușei.

Îngerașii cei micuți
Știu, mișeii, că-s drăguți,
Că părinții îi iubesc,
Dându-le tot ce-și doresc.

Lingușitorii

„Ferește-te de cei lingușitori,
Ce stau în preajma ta ca niște ciori,
Să îți ofere ajutorul lor,
Apoi spunând mereu că ești dator.

Și chiar de nu te-ar ajuta deloc,
Greu vei scăpa de ei printr-un noroc,
Ca piaza rea-s mereu în umbra ta,
Cu cicăleli făcându-ți viața grea!”

Așa-i vorba, cu glasul cristalin,
O porumbiță ce stătea pe-un spin,
Unui arici ce cuibul și-l avea
Taman sub tufa unde dânsa sta.

„Oh, draga mea, ce bine ai grăit,
Asemenea năpastă m-a lovit:
Cumătra vulpe, într-o bună zi,
S-a oferit de lup a mă păzi!

Ce a promis, desigur n-a făcut,
Căci lupul pentru ea e de temut,
Dar sub acest pretext, domnia sa
Prezentă-i, zi de zi, la masa mea!”

Mami-mi spune

Educație-am primit
Să fiu bun, să fiu cinstit,
Adevărul să-l rostesc
Orișunde mă găsesc.

Mami-mi spune tot mereu:
„Să ai grijă, dragul meu,
Ispitit nu te lăsa
De minciună, că ea vrea

Să te facă să greșești,
Apoi sclav mereu îi ești
Și va pune-n cârca ta
Câte minciunile vrea!”

Eu ascult de mama mea,
Știu că binele îmi vrea,
Nu mă las influențat
De minciună, niciodat’!

Darurile

Sunt cuminte, conștiincios,
Învăț și mă port frumos,
Știu să scriu, să socotesc,
Dar îmi place să citesc!

Printre file, eu străbat
Munți stâncoși, în lung și-n lat,
Intru-n codru, văd în el
Animale fel de fel.

În citit mă adâncesc,
Printre litere plutesc,
Văd și soare, văd și nori,
Curcubeul uneori.

Toate sunt minunății,
Însă eu doresc a ști
Cine e stăpânul lor,
Și-atunci lecturez de zor.

După-atâta studiat,
În sfârșit m-am luminat:
Tot ce-avem ne-a dăruit
Dumnezeu, că ne-a iubit!

Daruri oferim și noi
Celor care au nevoi.
Dac-am fost mai norocoși,
Putem fi și generoși!

Un mulțumesc

Părinții mă iubesc nespus,
Doar bucurii eu le-am adus,
Sunt educat, ascultător,
Și asta datorită lor!

Politicos știu să vorbesc,
Știu când să spun un „mulțumesc”,
Iar ajutorul să-l ofer
Atunci când semenii mi-l cer.

Cu toată dragostea ce-o au,
Ce-i necesar părinții-mi dau;
Eu fericit le mulțumesc,
O viață lungă le doresc!

Dar niciodată nu uităm
Ca, pentru cele ce avem,
Lui Dumnezeu să-i mulțumim;
Prin grija Lui le dobândim!

Înțelepciune El ne-a dat,
S-o folosim ne-a ajutat.
Dacă-L rugăm, și-n viitor
Va fi al nost sfătuitor!

Zânele

Din povești aflăm cu toții,
Și copiii, și nepoții,
Că în vremi îndepărtate
Trăiau zâne delicate.

Mititele și frumoase,
Vesele și grațioase,
Cu baghete fermecate
Făceau vrăji sofisticate.

Însă timpurile grele
Le-au gonit, ca și pe *iele**.
În cărți, bine sechestrate,
Aproape că sunt uitate.

Dar și-atunci, și azi, și mâine,
Alte zâne vor rămâne,
Iar puterea lor secretă
Stă-n iubire, nu-n baghetă.

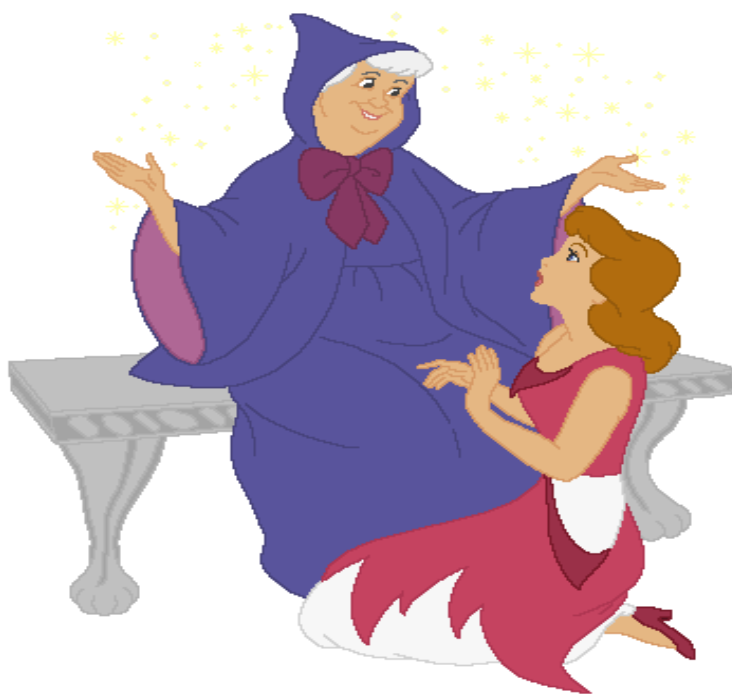
Zi și noapte stau de pază,
Joaca, somnul vi-l veghează,
Vă alintă fericite,
Nu simt când sunt obosite.

Răbdătoare, vă învață
Tot ce-i necesar în viață,
Nu vă lasă la-ntâmplare,
Când pericolul apare.

Nu se-ascund și nu au frică,
Orice clipă v-o dedică,
Bune, tandre, devotate –
De-aceea nu sunt uitate.

Cum altfel să fie, oare,
Când în lumea asta mare,
Mama, zâna fericirii,
Este simbolul iubirii?

**iele: ființe imaginare, înfățișate ca niște fete frumoase, îmbrăcate în alb, care apar noaptea, vrăjindu-i, prin dansul și cântecul lor, pe cei ce le văd.*

„Step By Step”

(dedicată clasei a III-a, Școala Gimnazială
„Andrei Șaguna” Deva)

Doamna Toamnă e făloasă,
Că-n domnia ei pompoasă,
Toate școlile mărețe
Cheamă pruncii să învețe.

Este-o școală în cetate,
Cu o clasă mai aparte,
Spațioasă, dichisită,
Cu desene garnisită.

Meritul îl au, se pare,
Cele două-nvățătoare;
Pricepute, inventează
Noutăți ce motivează.

Să nu credeți că piticii
Stau pe tușă, ca aricii!
Se implică în lucrare,
Munca lor îi dă valoare!

Sunt isteți, au energie,
Cât mai multe vor să știe,
Întrebări fără măsură
Izvorăsc din a lor gură:

Cum pământul se rotește,
Oare el nu obosește?
Cum stă luna agățată,
Când rotundă, când tăiată?

Apele cum se ridică,
Iar din aburi ploaie pică?
Curcubeul cum apare,
Unde-anume-apoi dispare?

Cum se fabrică-o mașină,
De ce-i trebuie benzină,
Dar vapoarele pe mare
Cum nu se scufundă, oare?

Ce înseamnă poezie,
O poveste cum se scrie,
Inspirația cum vine,
Cum o iei și de la cine?

Doamnele-s mereu pe fază
Și în toate-i luminează,
Când vor fi adulți, să poată
Orișunde să răzbată.

Îi privesc și-s bucuroasă
Că mă aflu într-o clasă
Unde-nvățătura este
Reală și nu poveste!

Dușmanul necunoscut

La o casă cu grădină,
Curte mare și pișcină,
Opt găini de soi, moțate,
Dolofane-s răsfățate

De stăpânul bun, cel care
Grijuliu le da mâncare.
Însă șeful lor, pe bune,
Era un cocoș minune.

Pintenat, focos și mare,
Le păzea cu-nverșunare,
În ogradă, zi-lumină,
Dar și noaptea, la hodină.

Viața lor era ușoară,
Fără griji, până-ntr-o seară,
Când dușmanul rău aflate
Că sunt grase și frumoase.

De atunci, cruda făptură
Le simțea dulceața-n gură,
Iscondind pe unde poate
Să ajungă la surate.

După multă tevatură,
Află-n poartă o spărtură;
Intră-n grabă și se duce
La coteț, să le apuce.

Bietele înaripate,
Somnoroase, speriate,
Dau din aripi, se agită,
Țipă-n negura cumplită.

Pintenatul se trezește,
Să le apere voiește,
Dar intrusul, cu putere,
Îl reduce la tăcere.

Iar apoi, fără rușine,
Se-ospătează din el bine.
Când își termină festinul,
Pleacă-n drumul lui, hainul.

Însă-n seara următoare
Vine iar la ouătoare
Și în pofta lui turbată,
Trei omoară dintr-o dată.

Stăpânul se necăjește,
Se întreabă, iscodește:
„Cine-i, oare, cruda fiară,
Ce găinile-mi omoară?”

O capcană meșterește,
La cotețe o dosește,
Așteptând cu nerăbdare
Un răspuns la întrebare.

Într-o seară, pe răcoare,
Află vestea uimitoare,
Că dușmanul fără frică
E-o sălbatică pisică.

Cum ajunse din pădure
Prin ogrăzi, găini să fure,
E-un mister. Nicum nu are
Un răspuns la întrebare!

Copacul singuratic

Sunt un copac într-un pustiu,
Trăiesc aici de când mă știu,
Sămânța mi-a adus-o-n zbor
Un vânt de toamnă voiajor.

Sunt oază pentru cei ce trec
Prin locu-acesta foarte sec,
Căci umbra deasă le-o ofer,
Când arde soarele pe cer.

Dar după ce se răcoresc,
Grăbiți în treaba lor pornesc,
Uitând că eu i-am ajutat
Și generos, puteri le-am dat.

Nu se gândesc cât mi-e de greu
Să stau în arșiță mereu,
Că seceta, ca un vampir,
Îmi suge seva, fir cu fir.

Iar norii negri și pufoși,
Învolburați, răutăcioși,
Destul de rar îmi lasă-ncet
Din stropitoare câte-un jet,

Care rapid e înghițit
De-acest pământ secătuit
Și biata rădăcina mea
Rămâne tot cu setea-n ea.

Aș vrea să-i rog pe cei ce stau
La umbra mea și forță-și iau,
Să-mi lase din ulciorul lor
Un strop de apă, să nu mor!

Din gândul unui spin

Un trandafir dacă aş fi,
Aş creşte în grădină,
Acolo sigur aş primi,
Şi apă, şi lumină.

Dar s-a-ntâmplat să fiu un spin
Crescut pe o cărare,
Îmi este greu, mereu suspin,
Pământul este tare.

Lumină n-am, că-n jurul meu
E numai mărăcine;
Cu apa este şi mai greu,
Arar o ploaie vine.

Şi însetat mă tot gândesc,
Cum e posibil oare
Că unii au tot ce-şi doresc,
Iar alţii, zile-amare?

Măcar o zi dac-aş avea
Puterile divine,
Eu trandafirul l-aş muta
Aicea, lângă mine!

Să simtă rădăcina sa
Ce-nseamnă disperare,
Când arşiţa îl va seca
Şi nu-i nicio salvare!

De-abia atunci ar prețui
Norocul ce îl are
Și zi de zi i-ar mulțumi
Grădinii protectoare!

CUPRINS:

Marioara Ardelean – <i>Copilul din inima mea</i>	5
Tricolorul	15
Pământul...	16
Codrul supărat	18
Lacul	20
Pădurile...	22
Deva, orașul meu	23
Bufnița	25
Întâlnirea	26
Iepurașul	28
Motănelul	29
Farmecul satelor	31
Vulpea citită	33
Dulăii	35
Purecele și câinele	37
Șoricelul și iepurașul	40
Pisica peltică	42
Replica	43
Jucăriile	45
O inimă curată	47
Bunicuța	49
Ritualul florilor	51
Omagiu pentru eroi	52
Vulpea se întreabă	53
Cucul și ciocănitorea	55
Frații	57
Iepurașul supărat	59
Fii atent...	61

Cuplul ideal	62
Iarna în pădure	64
Aripi frânte	66
Vulpea judecătoare	68
Broscoiul încrezut	70
Năzdrăvăniile bunicului	71
Racul și melcul	74
Măgarul și mierla	76
Guzganul	78
Bondarul și albina	80
Fericirea ursului	82
Iubire pentru anotimpuri	85
Vicleana cuculeană	86
Vecinii	88
Vrăbiuța și cioara	90
Dorința lupului	92
Legea ursului	93
Hotărârea	95
Bebelușii	96
Lingușitorii	98
Mami-mi spune	99
Darurile	100
Un mulțumesc	101
Zânele	102
„Step By Step”	104
Dușmanul necunoscut	106
Copacul singuratic	109
Din gândul unui spin	111

„Copilul din inima mea, de Marioara Ardelean, este o carte pentru copii, dar și pentru părinții și bunicii care și-au păstrat neîntinate, într-un colțișor al sufletului, o mică parte din inocența și entuziasmul copilăriei.

Din poeziile menționate se poate constata că volumul include numeroase informații necesare în alcătuirea unui caracter sănătos, presărate cu șarm și abilitate în fiecare buchet de slove. Autoarea, „jucându-se” cu micii cititori, le facilitează calea spre cunoaștere, spre o percepție sănătoasă asupra lumii și vieții. Limbajul utilizat, atractiv și debordând de sinceritate, presărat cu exemple concludente și dozat cu umor de calitate, face din această carte o lume fascinantă, unică, pe care merită să (încercați să) o descoperiți!”

Camelia Ardelean

ISBN 978-606-746-476-4